

FINDING PERFECT

megvan a
tökéletes

A #1 NYT BESTSELLER
VELÜNK VÉGET ÉR
SZERZŐJE

COLLEEN
HOOVER

fine
selection

**COLLEEN
HOOVER**

**FINDING
PERFECT**

m e g v a n a
t ö k é l e t e s

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Megjegyzés az olvasónak:
ez a rövid novella főleg a *Helló, Hamupipőke!* és a *Minden tökéletesed*
szereplőiről szól. Érthetőbb azoknak a számára, akik mindkét
regényt olvasták, amiket ez a novella összeköt.
Köszönöm, és jó olvasást kívánok!

Első fejezet

– **Ezzel hármát nyertem** – mondja Breckin, és ledobja az Xbox-kontrollert. – Most már tényleg haza kell mennem.

Megfogom a kontrollert, és megpróbálom megint a kezébe adni.

– Csak még egyet – válaszolom neki. Vagy inkább *könyörgök*. De Breckin már fel is vette a röhejes pufidzsekijét, és kifelé tart a szobámból.

– Hívd fel Holdert, ha ennyire unatkozol – javasolja.

– Tegnap este hálaadás napi vacsorán volt az apukájánál. Csak este fognak visszaérni.

– Akkor kérd meg Sixet, hogy jöjjön át. Ma már annyit lógtam veled, hogy nekem a karácsonyi szünetig elég lesz. Családi szarságom van ma este.

– Kimondtad, hogy szarság – nevetem el magam.

– Igen – von vállat Breckin. – Hálaadás van. Családi szarságom van.

– Azt hittem, hogy a mormonok nem káromkodhatnak.

Breckin a szemét forgatva nyitja ki a szobám ajtaját.

– Szia, Daniel.

– Várj! Jössz szombaton?

Pár napja a suliból hazafelé jövet Holder azzal állt elő, hogy rendeznünk kellene egy baráti hálaadást, amíg itthon vagyunk a szünetben. Sky és Six fog főzni. *Ami azt jelenti, hogy végül valószínűleg pizzát fogunk rendelni.*

– Aha, ott leszek. De csak akkor, ha nem piszkálsz a vallási hiányosságaim miatt.

– Áll az alku. És soha többé nem foglak Púderpuffinak hívni, ha itt maradsz még egy játékra.

Szemlátomást untatom Breckint. Nem hibáztatom érte. Én is unom saját magamat.

– Ki kell mozdulnod! – jelenti ki. – Tizenkét órája videójátékozol. Kezd fagyitölcsérszag lenni idebent.

– Miért mondod ezt úgy, mintha az gáz lenne?

– Rossz értelemben gondoltam.

Breckin becsukja az ajtómat, így megint egyedül vagyok.

Nagyon egyedül.

Hanyatt dőlök a szobám padlóján, és egy darabig a plafont bámulom. Aztán rápillantok a telefonomra, de semmi. Six egész nap nem írt. Én sem írtam neki, mert arra várok, hogy ő üzenjen először. Az elmúlt hónapokban furcsa lett a kapcsolatunk. Reménykedtem benne, hogy azért, mert mindketten új közegben vagyunk – az első félévünket kezdtük az egyetemen –, de tegnapelőtt hallgatag volt a hazaúton. *Családi szarsága* volt tegnap, és ma sem hívott át magához.

Olyan érzésem van, hogy szakítani fog velem.

Nem tudom, miért. Még soha egyetlen lány sem dobott. Vallal én szakítottam. De gondolom, hogy pont ilyen szokott lenni egy szakítás előtt. Kevesebb kommunikáció. Kevesebb időt szánunk egymásra. Kevesebbet smárolunk.

Talán tényleg dobni akar, de tudja, hogy azzal kárt tenne a fantasztikus négyesünkben. Mindent Skyjal és Holderrel együtt csinálunk most, hogy együtt járunk egyetemre. Ha szétmennénk, az mindhármunknak kellemetlen lenne.

Lehet, hogy túlgondolom a dolgokat. Lehet, hogy az egyetem miatt feszült.

Nyílik a szobám ajtaja, aztán Duci támaszkodik neki az ajtófélfának.

– Miért fekszel a földön? – kérdezi karba font kezekkel.

– Mit keresel a szobámban?

Hátralép, hogy gyakorlatilag a folyosón legyen.

– Te vagy a soros a mosogatással.

– Már nem is lakom itt.

– De hazajöttél hálaadásra – magyarázza. – Ami azt jelenti, hogy a mi kajánkat eszed, a mi edényeinket használod, és egy fedél alatt alszol velünk, szóval menj, és csináld a házimunkát!

– Te semmit sem változtál.

– Három hónapja költöztél el, Daniel. Három hónap alatt senki sem változik meg – sétál el Duci a folyosón anélkül, hogy becsukná az ajtót.

Késztetést érzek, hogy utánaszaladjak és vitatkozzak vele arról, hogy az emberek nem változnak meg mindössze három hónap alatt, mert Six olyan rövid idő alatt változott meg. De ha vitába szállnék Ducival, akkor fel kellene hoznom egy példát, és nem fogok vele a barátnőmről beszélgetni.

Még egyszer rápillantok a telefonomra, hogy jött-e üzenet Sixtól, majd feltápászkodom a földről. A konyha felé menet megállok Hannah szobájának ajtajánál. Nem jár haza olyan gyakran, mint én, mert Dél-Texasban jár egyetemre, és teljes munkaidőben dolgozik.

Én még nem találtam munkát. Ez viszont aligha meglepő. Egyetlen helyre sem jelentkeztem.

Hannah felül az ágyban a laptopjával. Valószínűleg házit ír az orvosi egyetemre, vagy valami hasonlóan felelősségteljes dolgot csinál.

– Veled is mosogattatnak, amikor hazajössz? – kérdezem tőle.

Rám néz, mielőtt tekintete megint a számítógép kijelzőjére tapadna.

– Nem. Én már nem lakom itt.

Tudtam, hogy ő a kedvenc.

– Akkor *nekem* miért kell házimunkát végeznem?

– Anya és apa még támogat téged anyagilag – mondja Hannah. – Tartozol nekik.

Ezzel mond valamit. Az ajtajában állva halogatom az elkerülhetetlent.

– Mit csinálsz? – érdeklődöm.

– Házit.

– Akarsz szünetet tartani és videójátékozni velem?

Hannah úgy pillant fel rám, mintha azt indítványoztam volna, hogy öljön meg valakit.

– Akartam én *valaha* is videójátékozni veled?

– Pff – mordulok fel. Hosszú lesz ez a hét.

Holder és Sky visszajönnek ma este, de szombatig nem érnek rá. Breckinneknél *családi szarsága* van. Már érzem, hogy Six elkerülhetetlenül össze fogja törni a szívem, pont ezért hanyagolom egész nap. Nagyon nem akarom, hogy a hálaadás napi szünetben dobjanak. Vagy bármikor máskor. Talán ha soha nem írok Sixnek, és nem hívom fel, akkor nem fog tudni szakítani velem, és boldog tudatlanságban élhetem tovább az életemet.

Hannah ajtajától elrugaszkodva a konyha felé veszem az irányt, amikor hallom, hogy utánam szól. Megfordulok a folyosón. Az egész testem olyan ernyedt, mintha leeresztett volna, amikor megint felbukkanok az ajtajában.

– Mi bajod van? – von kérdőre.

Éppen lógó orral sajnálom magamat, így színpadiasan felsóhajtok.

– Minden.

Hannah a babzsákfoteljére mutat a szoba túlsó végében. Odamegyek és lehuppanok. Nem tudom, miért engedtem neki és jöttem be a szobájába, mert úgyis csak olyan kérdéseket fog feltenni, amikre nem válaszolok. De ettől egy kicsit kevésbé unatkozom, mint korábban egész nap. Ráadásul jobb, mint a mosogatás.

– Miért búslakodsz? Szakítottatok Sixszel? – tudakolja.

– Még nem, de úgy tűnik, hogy nemsokára fogunk.

– Miért? Mi rosszat csináltál?

– Semmit – magyarázkodom. – Legalábbis nem emlékszem rá, hogy csináltam volna bármit is. Nem tudom, bonyolult. Az egész kapcsolatunk bonyolult.

– Az *orvosi egyetem* a bonyolult – csukja be a laptopját Hannah nevetve. – Szeretsz valakit, ő pedig viszontszeret. Ha nem ilyen a kapcsolat, akkor lezárod. Egyszerű.

Tiltakozva megrázom a fejemet.

– De én tényleg szeretem Sixet, és ő is tényleg szeret engem. Mégis nagyon-nagyon bonyolult.

Hannah-nak néha olyan izgatottan csillog a szeme, de ez mint ha a legrosszabb pillanatokban történe. Mint például pont most, amikor elárultam neki, hogy a párkapcsolatom kudarcra lehet ítélve.

Ennek nem szabadna izgatottá tennie őt.

– Lehet, hogy tudok segíteni – szólal meg.

– Nem tudsz segíteni.

Hannah félredobja a takarót, és odamegy a szobája ajtajához, hogy becsukja. A homlokát ráncolva fordul szembe velem, már nem izgatott a tekintete.

– Nem neveltetél meg, amióta hazaértem. Valamitől megváltoztál, és a nővéredként tudni akarom, mitől. És ha nem mondod el, akkor összehívok egy Wesley családi kupaktanácsot.

– Nem fogsz.

Utálom azokat a kupaktanácsokat. Mindig olyan, mintha engem és a viselkedésemet rendszabályoznák, holott az egész családról kellene szólniuk.

– Majd meglátod – mondja Hannah.

Morogva a tenyerembe temetem az arcomat, miközben mélyebbre süppedek a babzsákban. Komolyan mondom, Hannah a legracionálisabb az egész családukbán. Sőt, talán ő az *egyetlen*, aki racionális. Duci még túl fiatal ahhoz, hogy megértse az ilyesmit. Az apám túl éretlen, akárcsak én. Az anyám pedig kibukna, ha elmondanám neki az igazat Sixről és rólam.

Tényleg beszélni akarok róla, és valószínűleg Hannah az egyetlen ember a világon Skyon és Holderen kívül, akivel megosztanám ezt. De Sky és Holder nem beszél erről, mert megeskettük őket, hogy soha nem fogják felhozni a témát.

Félek, hogy ha nem dumálok erről valakivel, akkor vége lesz közöttünk Sixszel. És nem tudom elképzelni Six nélkül az életemet most, hogy már a része.

– Oké – sóhajtok megadóan. – Csak előbb ülj le.

Megint visszatér az izgatottság Hannah tekintetébe. Nemcsak hogy leül az ágyra, hanem egyenesen odaugrik egy takarókupac mellé, és törökülésben elhelyezkedve kíváncsian lesi, mit fogok mondani neki. A tenyerébe támasztott állal várakozik.

Elgondolkozom egy pillanatig, hogy kitaláljam, hogyan kezdjek neki a beszélgetésnek. Hogyan összegezzem anélkül, hogy túlságosan belemerülnék a részletekbe.

– Ez örületségnek hangzik, de szexeltem egy lánnyal a takarítószeres szekrényben a gimmi harmadik évében. Nem tudtam, ki ő és hogy néz ki, mert sötét volt.

– Ez nem hangzik örületségnek – vág közbe Hannah. – Pont úgy hangzik, mint ami rád vall.

– Nem, nem ez az örült része. Az az örületség benne, hogy miután összejöttem Sixszel, megtudtam, hogy ő az a lány, akivel szexeltem az előző évben. És... hát... teherbe ejtettem. És miután nem tudta, ki vagyok, örökbe adta a babát. Titkos örökbefogadással. Szóval apuka vagyok, de mégsem. Six pedig anyuka, de mégsem. Azt hittük, ez így rendben lesz, és túl tudunk lépni rajta, de nem tudunk. Folyton szomorú. És mivel folyton szomorú, *én* is folyton szomorú vagyok. És amikor együtt vagyunk, kétszeresen szomorúak vagyunk, így már nem is lógunk együtt olyan sokat. Most pedig azt hiszem, hogy szakítani készül velem.

Olyan, mintha elbűjnék a babzsákban, mert a tekintetem a plafonon van, nem pedig Hannah-n. Nem akarok ránézni, miután kibukott belőlem mindez. De eltelik egy egész perc anélkül, hogy bármelyikünk is megszólalna, ezért végül rápillantok.

Hannah szoborra dermedve ül, és olyan döbbenetesen bámul engem, mintha azt mondtam volna az előbb, hogy teherbe ejtettem valakit.

Mert azt mondtam. És ez nyilván igencsak megdöbbenő, tehát azért néz rám így.

Adok neki még egy másodpercet, hogy tudatosuljon benne. Tudom, hogy nem erre számított egy valószínűleg sokkal hétköznapiabbnak várt beszélgetés során – ami egy félreértésről szólhatott volna a barátnőmmel –, hogy aztán megtudja: lényegében nagynéni, és van egy unokaöccse, akit soha nem fog megismerni.

– Húha – töri meg a csendet. – Hát ez... *hűha*. Ez nagyon bonyolult, Daniel.

– Én szóltam.

Csend telepedik a szobájára. Hannah hitetlenkedve rázza a fejét. Néhányszor szóra nyitja a száját, de aztán becsukja.

– Szóval mihez kezdjek? – kérdezem.

– Fogalmam sincs.

– Azt hittem, *segíteni* fogsz – emelem az ég felé megadóan a kezeimet. – Ezért mondtam el neked az egészet.

– Nos, tévedtem. Ez olyan... *komoly* felnőtt dolog. Én még nem tartok ott.

– Gáz nővér vagy – hanyatlik hátra a fejem a babzsákfotelben.

– Nem annyira, mint amennyire te gáz pasi.

Miért lennék ettől gáz? Kihúdom magamat, és a babzsák szélére helyezkedem.

– Miért? Mit csináltam rosszul?

– *Ezt* – magyarázza egy kézmozdulattal. – Kerüld őt.

– Hagyok neki időt. Az más.

– Mióta fura köztetek a dolog?

Visszagondolok a hónapokra, amióta együtt vagyunk.

– Amikor összejöttünk, szuper volt eleinte. De amikor megtudtam, mi történt, fura lett nagyjából egy napig, de túlléptünk rajta.

Vagy legalábbis *azt hittem*, hogy túlléptünk. Csak mindig ott van benne ez a szomorúság. Sokszor látom rajta. Mintha erőlködne, hogy boldognak tűnjön. És egyre rosszabb, bár nem tudom, hogy az egyetem miatt, miattam, vagy mindazok miatt, amin keresztülment. Októberben vettem észre, hogy egyre többször keres kifogást, hogy ne lógjunk együtt. Zh-ja volt, beadandót kellett írnia, vagy fáradt volt. Így aztán *én* is elkezdtem kifogásokat keresni, mert ha nem akar együtt lógni velem, akkor én meg nem akarom erőltetni.

Hannah figyelmesen hallgatja minden szavamat.

– Mikor csókoltad meg legutóbb? – kérdezi.

– Tegnap. Ugyanúgy megcsókolom és ugyanúgy bánok vele, amikor együtt vagyunk. Csak olyan... más. Alig találkozunk.

– Lehet, hogy büntudata van – von vállat a nővérem.

– Tudom, hogy van neki, és megpróbáltam elmondani neki, hogy jó döntést hozott.

– Akkor talán csak el akarja felejteni, hogy valaha is megtörtént, de te túl sokat kérdezel róla.

– Egyetlen kérdést sem teszek fel. Soha nem faggatom. Nem úgy tűnik, mintha beszélni akarna róla, úgyhogy nem beszélünk.

– Kilenc hónapig hordta a gyereket, aztán örökbe adta, és te nem kérdezted róla? – biccenti oldalra a fejét Hannah.

– *Akarok* kérdezni – vonok vállat. – Csak... nem akarok nyomást gyakorolni rá, hogy újra át kelljen élnie az egészet.

Hannah felmordult, mintha olyat mondtam volna, amivel csaló-dást okoztam neki.

– Mi az?

– Egy lányt sem kedveltem, akivel Six előtt jártál – néz rám határozottan. – Kérlek, hozd helyre.

– Hogyan?

– *Beszélg* velem! Legyél mellette! Kérdezz tőle! Kérdezd meg, mit tehetsz, hogy jobb legyen neki. Kérdezd meg, hogy segítene-e, ha beszélne róla veled.

Emészttem a javaslatát. Ez egy jó tanács. Nem tudom, miért nem álltam elé egyenesen azzal, hogy miben segíthetek, hogy jobb legyen neki.

– Nem tudom, miért nem tettem meg eddig – ismerem be.

– Mert srác vagy, és nem a te hibád. Apa hibája.

Hannah-nak talán tényleg igaza van. Talán csak az a baj köztünk Sixszel, hogy srác vagyok, és a srácok ostobák.

– Átmegyek hozzá – állok fel a babzsákfotelből.

– Kurvára ne ejtsd teherbe megint, te idióta!

Bólintok, ám nem fejtem ki Hannah-nak azt, hogy nem szexeltem Sixszel azóta, hogy hivatalosan is egy pár lettünk. Ehhez senki másnak nincs köze, csak nekünk.

Nem agyaltam ezen. Az egyetlen alkalom, amikor szexeltünk, komolyan életem eddigi legjobbja volt. Ha szakít velem, soha többé nem élhetem át. Már annyiszor gondoltam rá, olyan részletesen, hogy rohadtul biztos vagyok benne: szinte tökéletes lehetne. Most még jobban lehangol a szakítás lehetősége. Nemcsak hogy Six nélkül kelene élnem az életemet, hanem egész hátralévő életemre is elveszíténém az érdeklődésemet a szex iránt, mert nem Sixszel lennék. Csak a Sixszel való szexszel vagyok hajlandó foglalkozni. Örökre tönkretett.

Kinyitom Hannah szobájának ajtaját, hogy távozzak.

– Előbb mosogass el! – szólal meg Duci fojtott hangon.

Duci?

Megfordulva körülnézek Hannah szobájában, hogy vajon hol rejtőzhet Duci. Odamegyek a takarókupachoz az ágyon, hogy felemeljem. Duci ott fekszik, egy párnával a fején.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mi a fene?

– Egész végig itt volt? – mutatok rá, miközben Hannah-ra nézek.

– Aha – von vállat lazán Hannah. – Azt hittem, tudod.

– Jésszus! – tetetem a tenyerembe az arcomat. – Anya és apa *ki fog nyírni*.

– Tudod, képes vagyok titkot tartani – dobja félre a párnát Duci, hogy az oldalára fordulva rám nézzen. – Érettebb lettem, amióta elköltöztél.

– Tíz perce még szó szerint azt mondtad, hogy senki sem változhat meg három hónap alatt.

– Az tíz perce volt. Három hónap és tíz perc alatt már lehet változni.

Semmiképpen nem fogja tudni ezt elhallgatni. Soha nem lett volna szabad bármit is elmondanom bármelyiküknek. Visszadobom a takarót Ducira, s elindulok az ajtóhoz.

– Ha bármelyikőtök is szól nekik erről, soha többé nem állok szóba veletek.

– Ez jutalom, nem büntetés – jegyzi meg Duci.

– Akkor hazaköltözöm, ha elmondjátok nekik!

– Lakat van a számon.